

LEYLA YOKUŞU

*Geceki ayk, kalbin O'na alıştığı
Anımsılık ve tesellinin erdemidir...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

LEYLA YOKUŞU
Ahmed Gnbay Yıldız

TİMAŐ YAYINLARI | 4570
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 228

EDITÖR
Cansev Ayanođlu

KAPAK TASARIMI
Esra Gevrek

İÇ TASARIM
Nur Kayaalp

1. BASKI
Aralık 2018, İstanbul

TİMAŐ YAYINLARI
Cađalođlu, Alemdar Mahallesi,
AlayköŐkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
f t d timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Çınar Matbaacılık
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34
Bağcılar / İstanbul
Sertifika No: 12683
Telefon: (0212) 628 96 00

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
TimaŐ Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Őirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yolculuk

Taze bir şafağın duru ve mahmur aydınlığı vardı gökyüzünde. Tedra, erkenden kalkmıştı bu sabah. Yaşadığı villanın terasından Büyükada'nın eşsiz manzarasını seyrederken yüreği amansız bir kederin kuşatmasındaydı. Yüzünün rengi uçtu. Koyu bir hüznün kaplamıştı çehresini. Gözlerindeki umutsuzluk pırıltıları anlatıyordu duygularının perişanlığını. Duru ve berrak havaya rağmen, hüznün yağmurlarının sağanakları vardı gözlerinde... Aslında onun yüreği yıllardır tükenmeyen bir matem kuşatmasındaydı. Bugün tam elli ikinci yaşgünü kutlayacakken, elemlele dolu bir şafak sökümüyle erkenden uyanmıştı. Varlıklı bir kadın olmasına rağmen çok sade ve suskun bir hayat yaşıyordu. Yalnızlığa adanmıştı yüreğini. Onu sadece sima olarak tanırdı herkes. İç dünyasından haberdar değildi tanıyanları. Gizemli bir hayat hikâyesi vardı Tedra'nın. Tıpkı duygularında içselleştirip efsaneleştirerek yaşadığı aşk gibi... Dürüst, hatırşinas komşularıyla akraba derecesinde ünsiyeti olan, yalnız bir kadını Tedra.

Yıllar önce Müslüman olmuştu, ama şahadet getirdiği hoca ve onun hanımından maada hiç kimse bilmiyordu bunu. Kur'an okumayı öğrenmişti şahadet getirdiği hocanın hanımından. "Ben yalnız değilim ki," derdi yaşadığı villanın duvarlarında sessizliğin bayat iniltileri çoğaldığı zaman. İçli ve ta yürekte bir teslimiyetin sedası yankılanırdı kimsesizliğini yaşadığı duvarların arasında:

“İki omzumda iki melek var!”

Güneşle vedalaşıp dünya karanlıkların kucacağına düştüğünde, çoğu zaman uyku misafir olmazdı onun gözlerinde ve secdelerle süslerdi gecelerini. Adını kimliğinde olmasa da değiştirmiş, “Sümeyye” koymuştu. Öldüğünde vasiyeti vardı kendisine dini öğreten hocası ve onun hanımına. Sonsuzluğa uğurlanışının cami avlusundan ve Müslümanların dualarıyla kanatlanmasını istiyordu. Vasiyetini yazıp Mahmut Hoca'nın eşi Fahriye Hanım'a bırakmıştı. Çevresinde çok az insan biliyordu onun Müslüman olduğunu, bilenler de sır gibi saklıyorlardı. İlan etmeye lüzum hissetmemişti, bilenlerin de aşikâr etmemesini istiyordu yıllardır...

Hiç evlenmemişti Tedra. Hayır, evlenmişti aslında lakin çok hazin ve derindi onun hikâyesi. Vuslata ermeyen bir aşkın cehenneminde kaynayan gamlı bir gönlü vardı onun. Yüzünün güldüğü anlarda bile duyguları kan ağlayan bir kadındı o. Ta yıllar öncesinde, ayrı inançlara sahip oldukları için gönüllere “ayrılık” yazdıran, yasak bir aşkın sönmeyen alevleri kavurmuştu yüreğini... Akrabalarından bile sakladığı bir aşkın mağduruydu Tedra. Gönülde duyguların filizlendiği, başında deli rüzgârların estiği çağlarında, farklı inançta bir genci sevmişti. Şimdilerde inancını bile yalnızlığının tadında yaşıyordu.

Muhteşem manzaralı villasının teras katındaki duldalı balkonundan Marmara'nın sakin sularına indirmişti gözlerini. Manzara sabahın erken saatlerinde daha da göz kamaştırıcıydı.

Yalnızlığa kendini alıştırmış bir kadındı Tedra. Hayatta sadece Almanya'da yaşayan bir kız kardeşi, yüzünü görmeye bile tahammül edemediği eniştesi ve onların kızları Destina vardı kan bağıyla bağlı olduğu. Destina İstanbul'daydı, aynı üniversitede okuduğu kız arkadaşıyla birlikte kiraladıkları dairede kalıyordu. Hafta sonlarında uğruyordu Tedra'nın yanına.

Günlerden cumartesiydi ve Destina bu defa cuma akşamından gelmişti teyzesinin yanına. Geç yatmışlardı. Destina hâlâ teras katın altındaki odasında uyuyor olmalıydı. Tedra dalıp gitmişti Marmara'nın sakin sularına. Arada bir gökyüzüne bakıyor, daha sonra Büyükada'nın eşsiz manzarasına perçinliyordu şebnemlerini kirpiklerine aheste bir şekilde dizen gözlerini. Bir ara Destina'nın odasındaki pencerenin açıldığını duymuştu. Tınısı düşük, ruhu okşayan içli ve romantik bir sesin duygusal bir şarkıyı yorumlayışı dökülüyordu kulaklarına:

*“Nesimi’ye sormuşlar ki yârin ile hoş musun?
Hoş olayım olmayayım o yâr benim kime ne?”*

Buruk bir tebessüm belirmişti Tedra'nın dudaklarında Destina'yı dinlerken. Destina aslen Yunanistan vatandaşıydı. Teyzesi Tedra, üniversite tahsili için geldiği İstanbul'da yaşayan tek akrabasıydı... Destina çocukluk yıllarından beri İstanbul hayranı bir kızdı. Annesi ile birlikte defalarca gelmişlerdi İstanbul'a. Büyükada Destina'nın hayallerini süslüyordu.

Almanya'da fabrikatör olan babasına iş yerini İstanbul'a taşıması için yakarışları sonuç vermeyince, annesinin ikazı hafızasında sırrını asla çözemeyeceği koyu bir merak olarak kalmıştı:

“Destina, olmayacak duaya âmin diyerek kendini yormamalısın.”

Bu sözleri duyunca Destina'nın gözlerinde efsunlu pırıltılar kaynaşmıştı. Dudaklarından hayret ifadesi içeren sözcükler sıralanmıştı annesinin gözlerinin içinde beklerken:

“Anneciğim, kabul olmayacak dediğiniz o duanın benden saklanılan nedenlerini de söyler misiniz artık?”

“Nedenleri açık. Babanın Türkiye'ye giriş yapması sakıncalı!”

Destina düşüncesini sormaya çalışırken sitem vardı sesinin rengine:

“Anneciğim, ben o sakıncanın sebebini yıllardır merak ediyorum. İkimiz de elimizi kolumuzu sallaya sallaya gidip geliyorsak Türkiye’ye söyler misiniz bana, babam için neden sakıncalı?”

“Bir iftira yüzünden!”

Koyu bir merakın emrivakisi gibiydi Destina’nın dudaklarını terk eden sözcükler:

“Anneciğim, ben o iftiranın nasıl bir şey olduğunu artık bilmek istiyorum.”

Öfkeyle karışık, azarlayan bir cevabı vardı Helana’nın:

“Her şeyi bilmek zorunda değilsin Destina!”

Bu konuda her defasında olumsuz cevaplar olsa da İstanbul hayallerinin şehri olmaktan çıkmamıştı Destina’nın. Ne de olsa en sonunda Yabancı Uyruklu Öğrenci Sınavı yoluyla İstanbullu olmayı başarmıştı... Henüz ömrünün baharında bir kızdı o. Türkçeye aşinaydı ve sıkıntısız konuşabiliyordu. Her yaz tatilinde teyzesinin ziyaretine geldiğinde ona Türkçe öğretiyordu Tedra. Cumartesi, pazar ve diğer tatil günlerinde Tedra’nın yanında alırdı soluğunu. Çok iyi anlaşıyordu teyzesiyle. Sanki aralarında yaş farkı yoktu da akran iki kız arkadaş gibiydiler. Birbirlerine isimleriyle sesleniyorlardı. Edebiyat meraklısı bir kızdı, ama babasının işinden dolayı endüstri mühendisliğine yönlendirilmişti. İstanbul Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünde okurken duygularına hâkim olamayışının şaşkınlığını yaşatmaya başlatmıştı ona İstanbul. Aynı bölümde ve aynı sıralarda gözlerini üzerinden alamadığı, Yahya adındaki kara yağız ve yakışıklı bir gence gönül vermişti Destina.

Tedra şu an villanın teras katındaki balkondan kulaklarına dökülen o içli ve yanık sesi dinlerken Destina’nın duygularında-

ki romantizmin arka bahçesinin merakındaydı. Tedra'yı derin düşüncelere salan bu duygusal serenat, elindeki kalemi yazdığı defterin kenarına bıraktıracak kadar etkilemişti. İçli, hassas ve aşırı bir duygusallığa kaptırmıştı kulaklarına dökülen namer Tedra'yı... Bu kız âşıktı ona göre. Kulakları seste, gözleri az önce içini satırlara döktüğü defterin açık sayfasındaydı. Az önce bir şiir döşemişti defterinin sayfasına ve mazinin notunu düşmüştü onun altına. Hazin bir görüntüsü vardı Tedra'nın. Efkâr yüklüdü bakışları. Yıllar hüznün rengine boyamıştı saçlarını, gözlerindeki ışıklar mahmurdu. Yüzünde koyu bir matem in istilasası vardı... Farkında değildi artık hiçbir şeyin. Az önceki içli mısraları yorumlayan ses çoktan susmuştu. Tedra koyu bir dalgınlığı yaşıyordu teras katın balkonunda. Sessiz adımlarla Tedra'nın oturduğu sandalyeye yaklaşan Destina'nın gözleri masadaki defterin açık sayfasındaydı. Tedra'nın yazdıklarını içli bir sesle, ritmi bozmayan naif bir makamda yeniden bes-telercesine okuyordu:

LEYLA

*Hiçbir duygu sevdirmezdi âlemi,
Eserin sahibi Sen olmasaydın...
Yürütmezdi hiçbir parmak kalemi,
Yaz emrini veren Sen olmasaydın...*

*Aşk bestesini yapamazdı bu devran,
Rahman'ı zikreden kul olmasaydı...
Samanlık sevene olmazdı seyran,
Gönülden gönüle yol olmasaydı...*

*Leyla noksan şerh ederdi evreni,
Mecnun'u kavuran çöl olmasaydı...
Hangi ateş kül ederdi Kerem'i?
Aşkın dudağında kor olmasaydı...*

Sakin, etrafı yüksek duvarlarla çevrili muhteşem bahçenin küçük, ruha haz veren şirin şadırvanından dökülen suların sesine kaptırmıştı kendisini Tedra; daha sonra mekânı vazgeçilmez kılan bahçedeki yeşil çimenlerin ve rengârenk çiçeklerin canhıraş höykürüşünün coşkusuna bırakmıştı ısrarlı bakışlarını... Renklerin her tonuyla ve desenleriyle gülümseyen güller, leylaklar, hanımeli ve iğde ağaçlarından yayılan rayihalar büyülüyordu Tedra'nın duygularını...

Elmalar, armutlar, vişneler ve kirazlar çiçekteydi. Tedra neden sonra Marmara'nın engin sularına yeniden indirmişti bakışlarını. Açık sayfadaki yazıları okumuş parmak uçlarıyla usulca diğer sayfayı çevirmeye kalkışan Destina'nın daha yeni farkına varıyordu. Tedirgin bir hali vardı Tedra'nın. Elini ürpertili bir çaba ile Destina'nın elinin üzerine bastırıp diğer sayfanın açılışına mâni oluşu görülmeye değerdi. Amansız bir korkunun tedirginliği vardı Tedra'nın hareketlerinde. Azarlayan bir ses yükseliyordu peşinden:

“Destina! Ne yapıyorsun sen?”

Keyfini kaçırmıştı Destina'nın karşılaştığı tepki. Alınganlık ifadesindeydi her ikisinin gözlerindeki ışıklar. Destina'nın sesinin tonunda ılık ve hoşgörü bekleyen bir ısrar vardı:

“Tedra çok hoşuma gitti, müsaade edersen devamını da okuyayım.”

Olumsuzluk ifadesindeydi Tedra'nın tepkisi:

“Okuduğun kadardı, devamı yok.”

“Başlangıcı da önemliydi Tedra. Müsaade edersen daha önceki sayfaları da okumak istiyorum.”

Geçit yoktu okuduğu mısraların daha öncesi için. Elini sayfanın üzerinden çekmiyordu Tedra. En sonunda Destina kırılğan bir tavırla parmaklarını usulca çekmişti sayfanın üzerinden. İçli bir yakarıştaydı sesi... Karşısına oturmuştu

Tedra'nın ve onun gözlerinin derinliklerinde şefkat arayan pırılıtlarla beklerken duygusal ve etkileyiciydi yakarışı:

“Tedra seninle dertleşebilir miyim biraz?”

“Kahvaltı etmezden önce mi?”

“Evet.”

“Demek o kadar mühim!”

“Evet Tedra.”

“Sende bir değişiklik seziyordum son günlerde. Belki de anlatmakta geciktin.”

“Geciktim Tedra. Ben çok zor durumdayım, paylaşalım mı?”

Anlamalı bakıyordu Tedra Destina'nın gözlerine, düşük tonajlı kısık bir sesi vardı:

“Yoksa bir gönül meselesi mi bu?”

Endişeliydi Destina:

“Sen nereden biliyorsun Tedra? Ben sana daha hiçbir şey anlatmadım ki.”

“Senin yaşlarını yaşayıp mazide bırakanlar için hiç de zor değil.”

“Tedra, ben âşığım!”

Gözlerini Destina'nın gözlerinden çekmemiştii Tedra:

“Daha tahsilini tamamlamadan bu ne acele Destina?”

“Kalbime söz geçiremedim ben Tedra.”

“Kim o şanslı delikanlı, anlatır mısın biraz?”

Destina endişe doluydu. Ellerini yüzüne kapamış teyzesinin gözlerine bakamıyordu:

“Ne yazık ki o bir Müslüman Tedra!”

Tedra'nın beden dilinde belirgin bir şokun bulunmayışı şaşırtmıştı Destina'yı. Sakin bir hali vardı ve gözlerini gözlerine dikmişti Destina'nın, ılık fısıltıları andıran tondaydı seslenişi:

“Ya sen?”

Alındığı tepkisi Destina'nın. Üstelik hayret ifadesi kuşatmıştı yüz hatlarını ve gözlerindeki pırıltıları:

“Ben Hıristiyan'ım Tedra, bilmiyor musun bunu?”

Onu yadırgamayan duruşu ve incitmeyen ses tonuyla hayrete düşürmüştü:

“Tek taraflı bir gönül kayması veya bir maceraya yelken açış mı bu Destina, anlatır mısın biraz?”

Hırçınlık vardı dudaklarını terk eden sözcüklerinde Destina'nın:

“Hayır Tedra. Nasıl düşünürsün bunu? Biz evliliğe bile karar verdik onunla.”

Tedra'nın sakinliğini koruyuşu kuşkulandırmıştı Destina'yı:

“Sana da o yakışır. Tabii ki arzularının açlığını giderebilmek adına başkalarına gönül mezesi olmamalı genç bir kız...”

Kanı damarlarında kurumuş ve adeta robotlaşmıştı Destina. Koyu bir hayretin komasındaydı Tedra'yı seyrederken.

“Sen ne kadar rahatsin Tedra. Olumsuz bir tepki vermedin bana farklı bir inançta olanı sevdiğim için.”

Destina'yı daha da çok şaşırtan bir sorusu vardı Tedra'nın:

“Hangisi? Yahya mı, Yakup mu?”

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı Destina'nın:

“Sen nerden biliyorsun onları?”

“Hani bir ay kadar öncesinde üniversite grubuyla Büyükada'yı gezmeye geldiğinizde iki amca çocuğuyla çay içmeye buraya gelmiştiniz ya...”

“Ha evet, heyecandan onu bile unutmuşum ben...”

“Zoru seçmişsin sen çocuk. Baban ve annen koyu bir Hıristiyan. Söyler misin bana, onlara nasıl anlatacaksın şu an bana anlattıklarını?”

Toparlayamamıştı kendisini Destina. Dağınık haldeydi düşüncesi:

“Bilmem, sana anlattığım gibi. Senin dudaklarında anlam dolu bir tebessüm gördüm Tedra. Adeta bir hoşgöründen ibaretti bana karşı takındığın tavır.”

“Unutma, onlar aynı tepkiyi vermeyebilirler. Ben bir başkasının kalbine Eserin Sahibi’nden başkasının hükmedemeyeceği kanaatindeyim de ondandır bu rahatlığım.”

“Sen de tıpkı bizler gibi koyu bir Hıristiyan’sın Tedra. Annem senin inancına karşı çok hassas olduğunu anlatırdı.”

Tedra’nın sesinin renginde hüznün vardı Destina’yı cevaplarırken:

“Doğru! Ama her gören göz ve her düşünen beyin kâinatı okurken aynı şeyleri yorumlayamayabiliyor... Üstelik o iki kuzen de inançlarında oldukça hassas delikanlılardı. Hangisi olduğunu söylemesen de işin zor.”

Destina sorusuyla teyzesini gülümsetiyordu:

“Tedra, İsa Mesih darılır mı bana bir Müslüman’a gönül verdiğim için?”

“Gönül verdiğin gencin, İsa Mesih’i yaratan ve donatanın hukukuna nasıl değer verdiğine bağlı bu.”

“Tedra, durmadan şaşırtıyorsun beni. Gönül verdiğim o delikanlı bir Müslüman diyorum sana!”

“Yoksa o genç, Hazreti İsa’nın peygamberliğini kabul etmiyor mu?”

“Hayır Tedra. Tam aksine, Hazreti İsa’yı ve ona göre tahrif edilmemiş İncil’i inkâr edenin dinden çıkacağına inanıyor...”

Tedra yine şaşırtıyordu Destina’yı:

“O zaman kalbine sor ve beni aracı etme bu işe. Özgür iradeni sorumlu kılmalısın, bu çok hayati bir mesele Destina. Anne ve babanı ikna edebileceğini sanmam. Onun için de aşkın imkânsızını seçtiğine inanıyorum.”

“Tedra, ben Müslüman olmayacağım ki. Herkes kendi inancını yaşayacak sonuçta... Öyle karar aldık biz.”

Destina'nın beklemediği bir tavırdı Tedra. Şaşırtmaya devam ediyordu onu:

“Evlilik kararı aldınız demek!”

“Evet.”

“Kimsenin aklına ihtiyacın kalmamış bu durumda çocuk, ancak beni düşündüren bir mesele var ara yerde. Nikâhı kilisede mi kıyacaksınız camide mi?”

“İkisinde de değil Tedra. Üsküdar Belediyesi'nin nikâh salonunda...”

“Annemi ve babanı davet etmeyecek misin?”

“Hayır! Bu hikâye seninle aramızda sır olarak kalacak!”

Olumsuzdu Tedra'nın Destina'ya bakışları:

“Benim varlığımı bu konuda daha ilerilere taşıma istersen Destina. Sen araştırarak ve kendince doğru kararı verecek yaştasın ama aklım sadece senin için, ‘Şöyle davranmalısın,’ dememi istiyor benden. Farklı inancı taşıyanların sevdaları sonrasında, çoğunlukla hüsrandır. Daha şimdiden gerçekleşecek o vuslatın ardından, senin için tükenmek bilmeyen bir hasretin hayatına göz kırpışını görür gibiyim...”

Yakaran bir sesi vardı Destina'nın:

“Ben onu çok sevdim Tedra. Sonunda hayallerim hüznün açarsa inan hayatın hiçbir anlamı kalmaz benim için.”

“Hep öyle söylerler de cevap ver şimdi bana, inancından da üstün mü sence kalbine yerleşen duygularını teslim alan o aşkın yoğunluğu?” Tedra, Destina'yı yokluyordu durmaksızın.

“İkiniz de farklı inançları yaşarken dünyaya gelebilecek bir çocuğunuzun cami ile kilise arasında çırpınabileceğinin hesabını da yapmış olmalısınız. Çocuk dünyaya geldiğinde sen ‘vaftiz’ isteyeceksin adını bile söylemediğin o genç, ‘hayır’ diyecek. Hele de erkek çocuğu olduğunda o, ‘sünnet’ diyecek, bu defa sen ona ‘hayır’ diyeceksin.”

“Bakarsın o zamana kadar ikna ederim onu Tedra. O bana âşık ve çok seviyor beni... Kıramaz ve dinimi kabullenebilir.”

Destina’yı alabora eden kesin bir cevabı vardı Tedra’nın:

“Kabullenmez!”

Tedra’nın bu kanaatinin ardından rengi solmuştu Destina’nın:

“Nereden biliyorsun?”

“Yaşadım ben senin yaşamak istediklerini Destina! Dinini diyanetini bilen bir Müslüman, bulunduğu basamaktan aşağıya asla adımını atmaz. Onlarda usul şöyledir: Bir erkek isterse dinini değiştirmeyen ilahi kitaplardan birine mensup kadınla evlenebilir, ancak Müslüman bir kadın farklı bir dine mensup olan erkekle asla evlenemez.”

“Neden Tedra?”

“Müslümanlar gönderilen bütün peygamberlere ve tahrif edilmeyen semavi kitaplara inanırlar. Hıristiyanlar ve Museviler, kendi peygamberlerinden ve kendileri için indirildiğine inandıkları kitaptan başkasına inanmazlar. Onun için de buldukları basamak çok kutsaldır Müslümanlar için. Buldukları basamaktan inmezler, çünkü son basamağı inkâr edip onlarda inişler. Şayet âşıkısan ve asla, ‘onsuz olmaz’ diyorsan senin son basamağa çıkışını beklemektir o gencin arzusu...”

Destina hayretler içindeydi:

“Tedra, ondan uzaklaşmak gibi bir şansımın olmadığını söylüyor bana duygularım. Dahası dinimi değiştirmek gibi bir niyetim de yok. Neden onlar da bizim gibi inanmıyorlar ki?”

“O soruyu önce kendine sor ve cevabını kendine ver. Sen niçin onlar gibi inanmıyorsun?”

“Ama Tedra, İncil ve Mesih İsa onların kitabı Kur’an ve peygamberleri Muhammed’den önce.”

Destina’ya bakarken gülümsüyordu Tedra:

“Ona bakıldığında, Hazreti Musa ve Tevrat, Davut Aleyhisselam ve Zebur da İsa Mesih ve İncil’den önce değil miydi? Sen neden Tevrat’a, Zebur’a değil de sadece İncil’e göre yaşıyorsun?”

Durup kalmıştı Destina. Düşünce payı için yutkunarak zaman kazandıktan sonra sadece, “Öyle ama,” diyebilmişti. Tedra:

“O zaman Tevrat ve Hazreti Musa’dan sonra, Zebur ve Davut Aleyhisselam, İncil ve Hazreti İsa’dan sonra, Kur’an’ı Kerim ve Hazreti Muhammed neden gelmiş diye düşündüğün olmuş muydu hiç?”

“Evet Tedra. Neden?”

“Bir peygamber zamanı dolup sonsuzluk yurduna göçtükten sonra insanlar zamanla ayetlerin hükümlerini kendi anlayış biçimlerine göre değiştirip aslından uzaklaştırmadıkça başka bir kitap ve başka bir peygamber gelmez Destina.”

“Tedra, sen İncil değiştirildi mi demek istiyorsun?”

“Ne yazık ki İncil’in orijinali sırra kadem bastığında, mensupları tarafından dört yüz farklı İncil hazırlanmış ve bir kurul tarafından elene elene dört tanesi kamıştı, bilmiyor musun? Matta, Luka Markos ve Yuhanna. Allah’ın Hazreti İsa’ya gönderdiği İncil şu an elimizdeki yüzlerce kul yazması İncil’in içinden seçilen dört İncil değildi... İncil Mesih İsa’ya gönderildi. Bir kutsal kitabın ayarlarıyla oynanır, orijinalinden

uzaklaştırılırsa aradaki farklılıklar inançtaki zafiyeti çoğaltır. Katolik, Protestan, Ortodoks anlayışındaki ayrılıklar mecbur kırlar bölünüşleri... Son Peygamber ve son kitap olan Kur'an'ın dünyasında dolaşamayanlar Allah'a ibadet ve saygı anlayışında korkunç ayrılıklara düşerler. Kur'an gönderilen ilahi kitaplar manzumesini sinesinde barındıran ve kitap sahibi peygamberleri aldıkları ahileriyle konuşuran bir derya. Dünyaya gelişimizin sebebi sonsuzluk yurdu için kazanacağımız cennet ya da cehennem sınavı için bu dünyada sınanışlarımız. Yahudiler İncil'e ve İsa Mesih'e inanmadıkları için çok hata ettiler... Hıristiyanlar aynı haytayı işliyorlar Kur'an ve Son Nebi'ye inanmadıkları için.”

Tedra, Destina'nın gözlerinin içine kilitlenip kalmıştı. Masum ve içliydi gözlerindeki ışıklar... Kirpiklerine tespih taneleri gibi yaşlar takılıyor ve yanaklarına doğru sağanak gibi yuvarlanıyordu her biri... Afallayıp kalmıştı Destina Tedra'yı dinlerken.

“Tedra, şoka uğramış hissediyorum konuşmalarını dinlerken. Söyler misin bana, bu halin ne senin? Ağlıyorsun sen Tedra... Anlattıklarınla da beni şaşkına döndürüyorsun, haberin olsun.”

Buruk bir tebessüm vardı Tedra'nın dudaklarında. Gözlerini Destina'nın gözlerinden çekmemişti ve suskundu. Hayrete düşürmüştü Destina'yı:

“Bir Müslüman erkek isterse semavi kitap mensubu bir kadınla evlenebiliyor da bir Müslüman kadının Hıristiyan ya da Yahudi bir erkekle evlenişi neden yasak Tedra?”

“Evliliklerde önemli olan tarladır, fakat mahsul ona tohumu saçanıdır çocuk... Onun için de başkasının tarlasına ekilen tohuma benzer anlattığın evlilikler... Sonunda mahsulü paylaşamayabilirsiniz...”

Şaşkındı Destina. Aptalsıydı bakışları:

“Ben gönlüme söz dinletemiyorum Tedra. Evlilik için mü-racaatımızı yaptık ve nikâh için gün bile aldık biz.”

“Pekâlâ, onun annesi babası bu evliliğe onay veriyorlar mı?”

“Hayır, babası ‘Seni evlatlıktan reddederim,’ dediği halde, ‘Devam,’ dedi. O da benim gibi daha sonra gönüllerini alabi-leceğini düşünüyor onların. İçinde bulunduğumuz durumların farkındayız ikimiz de Tedra. Bu her ikimiz için de çilelerle dolu bir aşk, ama biz ölümüne sevdik birbirimizi. Ondan uzak kaldığımda hayatın anlamını yitirdiğine inanacak kadar sevdim onu...”

Karşılıklı oturuyorlardı. Ne adanın manzarasıyla denizin gizemli tablosu ne de ılık rüzgârın yüzlerini okşayışıyla nefes-lerine rayihası ulaşan çiçeklerin efsane kokusu ilgilendiriyordu onları...

Sevda masallarıydı onlara her şeyi unutturan ve ruhu ku-şatan efsunlu sohbetlerin öyküsündeydi teyze yeğen... Hassas ve dokunaklıydı Destina’nın sesi:

“Tedra, beni en iyi sen anlarsın diye sana açtım yüreğimi. Umarım beni yalnız bırakmazsın bu savaşımında... Biliyor musun senin yarım kalan ve efsaneleşen aşkının hikâyesi sıkça anlatılıp durur bizim evde. Tedra sen Müslüman bir genci sevmişsin, doğru mu bu? Hem de ‘Onsuz bu dünya yaşanılmaz,’ diyecek kadar... Ama sen hâlâ yaşıyorsun ve o ölmüş!”

Alev topunu andıran bir soluklanıştaydı Tedra. Gözlerin-den süzülen damlacıkların eşliğinde, ağlamaklı ve hazin bir seslenişteydi:

“Ölenle ölmüyormuş Destina. Yaşamaksa benimkisi, o gidenin arkasından tükenmeyen bir hasretle gün saymak demek daha doğru olur kanaatimce... Ben öyleyim işte!”

“Dillere destan oldu bizim ailede senin o vuslatı olmayan aşkının talihsiz öyküsü... Senin o halini düşündükçe, ‘Neden böylesi bir maceraya atılmış?’ diye kınayanın olmuştum... Şansa

bak Tedra, ben şimdi bir Müslüman gence âşığım ve ‘Hayat onsuz olmaz,’ diyecek kadar bağlanmışım ona...”

İçli, dolukan yanık ve dokunaklı bir sesi vardı Tedra’nın, ıslak bakışlarını Destina’nın gözlerine kilitlediğinde:

“Ya, demek öyle anlatıyorlar sana?”

Genç kız etkilenmişti Tedra’nın gözlerine düşen o hazin manzarasından:

“Evet Tedra. Bana anlatılanlara göre ne sen Müslüman olmayı kabullenmişsin ne de o Hıristiyan olmaya yaklaşmış ve sonunda o efsaneleşen imkânsız aşk, inançların ayrılığıyla son bulmuş. Öyle anlatıyorlar babamla annem...”

Derin, ciğerlerini kavuran bir “ah” vardı Tedra’nın dudaklarında:

“Şimdi beni ve sana anlatılan o vuslatı olmayan sevdayı unut Destina... Yüreğin daha fazla acımadan vazgeç sonu mutluluk sinyallerini vermekte zorlanan o sevdadan.”

Cevabı çok aceleciydi Destina’nın. Sesini inadına yükseltmişti farkında olmadan:

“Asla vazgeçmem Tedra! Biz karar verdik. Bir hafta sonra nikâhımız var ve sen şahitlerden birisin.”

Destina’nın kalbine zehirli bir ok gibi saplanmıştı Tedra’nın beklenilmeyen tepkisi:

“O kadar emin olma. Ben anlattığın bu evliliğe taraf değilim.”

Afakî bir parıltının keskin ve kindar alevleri vardı Destina’nın gözlerinde:

“Tedra, neden?”

“Babanla annenin haberdar olmadıkları bu evliliğe beni alet etmemelisin Destina...”

Yüzünün gerginliği asap bozukluğunun ölçsüzlüğünün işaretiydi:

“Tedra, kaderimiz benzeşiyor. Sen aşkına sahip çıkamayıp inançlarınızın farklılığına boyun eğmişsen, ben de aynıını mı yapmalıyım? Söyler misin Tedra, ayrılığın o hazin vedasını bana da yaşatmak zorunda mısın?”

Gözlerinde sağanaklar vardı Tedra'nın. Bir süre konuşamamış, acı yutkunuşlara bırakmıştı kendini:

“Fazlasını sorma istersen. Ben sadece senin adına korktuğum için destek vermek istemiyorum evliliğimize.”

Titreyen ellerini usulca Tedra'nın ellerinin üzerine bastırması ve tedirgin bakışlarını onun gözlerine kilitlemişti Destina:

“Korkacak ne var bunda Tedra? Nikâhtan sonra babamı ve annemi de haberdar ederim. Herkes kendi dinine sadık kalacak ve ben Müslüman bir gençle evlendim, el öpmeye geliyoruz diyebilirim onlara.”

Sadece iki kelimeyi seçmişti Tedra Destina'ya cevap için:

“Yanlış yaparsın.”

Usaç veren, zor bir durumdaydı Destina. Ağlamaklı bir sesle yakarıştıydı:

“Neden Tedra? Lütfen! Bana korkularını ve yanlış olanı açıkça anlatır mısın? Vuslatı olmayan o ayrılığının gerçek sebebini bana da anlatır mısın Tedra? Lütfen!”

Tedra'nın gözlerinden akan yaşlar inci taneleri gibi sıralanıyordu Destina'yı dinlerken. Doluktu, sesi ağlamaya durmuş ve kalbi dağlanmıştı:

“Sana benim hakkımda anlattıkları, o vuslata ermeyen aşkın hikâyesi düzmece Destina. Baban neden gelemiyor Türkiye'ye, hiç sormuş muydun kendisine?”

Genç kızın kafasında dank etmişti bir şeyler. Biraz sustu, derin baktı Tedra'nın gözlerine ve sebebini merak ettiği hadisenin kendisine yansıtılanı süzüldü Destina'nın dudaklarından:

“Bir iftira yüzünden Tedra!”

Koyu bir hüznün vardı Tedra'nın gözlerinde Destina'yı sorgularken:

“Neymiş o iftira, onu da anlattılar mı sana?”

İncinmiş duyguların yankılanışı vardı Destina'nın cevabında:

“Anlatmadılar Tedra...”

“O vakit sağlam dur ve beni dinle... Korkularım senin için Destina. Ben o kendisini fazlaca tanımadığım Müslüman gençle evliliğine taraftarım, ancak sana birkaç sorum olacak daha öncesinde.”

Umut belirmişti genç kızın bakışlarında ve hayret içindeki duruşuyla takipteydi Tedra'yı:

“Sor o zaman!”

“Vuslata ermeyen o aşkın gerçek hikâyesini sana bütün çıplaklığıyla anlatsam, ‘Aramızda sır olarak kalır,’ diyebilir misin?”

Heyecanlanmıştı ve aşırı bir sevince kaptırmıştı kendisini Destina:

“Evet, Tedra. Hiç şüphelen olmasın...”

“Pekâlâ. O hikâyenin içinde babanın ve dedenin rollerini de anlatsam, beni dinledikten sonra babana ve dedene düşman olur musun?”

Acı yutkunuşların sonrasında zorla konuşuyordu Destina:

“Hayır, olmam!”

“Evlendiğin zaman Müslüman olacak mısın?”

“Kafanda çözüm bulamayan olgu, sadece dinlerimizin farklı oluşundan mı kaynaklanıyor Tedra?”